FUNDAŢIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / Nr. 16-17, Noiembrie - Decembrie 1998; 12 pag.

FĂT – FRUMOS

Fiu al ţării, Făt-Frumos,
Fulger aprig de lumină
Peste veacul viforos,
Viaţa ta de soare plină

O-ntocmim de la-nceput,
Înşirând mărgăritare
Mari, ca lacrima din care
Neamul nostru te-a născut.

Şi crescut-ai într-o lună
Cât un altu-n şapte ani.
Calcă-n urma ta, furtună,
Cete mari de năzdrăvani.

Cine vede toate cele?
Scormoniciul de Ochilă!
Cine-n traistă-adună stele?
Păsărilă-Lăţ-Lungilă!

Căpcăunii-abia răsuflă,
Stau cu frica-n sân, pesemne!
Ia înşfacă-i Strâmbă-Lemne!
Hei, Gerilă, ia mai suflă!

Dau ciclopii-n brânci, valeeeu!
Scorpii, cu venin în coadă,
Pumn de Sfarmă-Piatră, greu,
Le strivi în drum, grămadă.

Uite, mă, cum fuge loaza,
Păru-n cap zburlit măciucă!
Tartacot, holbându-şi groaza,
A-ngheţat pe la ulucă.

Pricolicii, pe din dos,
Îşi luară tălpăşiţa.
Sabia lui Făt-Frumos,
Prin balauri trece-arşiţa.

CORNELIU ZELEA CODREANU
(1899 - 1938)

Na, că i-a venit de hac
Zmeului, hapsânului,
Şi-acum pune la parmac
Viclenia Spânului!

Duhul – Rău de l-o răpune,
Sfântă - Vineri, îl învie
C-un crâmpei de rugăciune
Şi trei stropi de apă vie!

Baragladină, ce-mi stai
Cocoţat pe şapte perne
Cu isonuri de buhai?!
Făt-Frumos când te va cerne

Fiu al ţării, Făt – Frumos,
Fulger aprig de lumină
Poate veacul viforos,
Flamura-ţi de cer, senină,

Şi va scoate din şerpar
Câte-o limbă de balaur,
Pernele, cu tiv de aur,
Una câte una sar.

Veşnic neamul o s-o poarte!
Vei trăi cea tinereţe
Fără greu de bătrâneţe,
Si cea viată fără moarte!

Constantin - Aurel DRAGODAN

CUIBUL
Unitatea de bază a Mişcării Legionare
IV. DIFERITELE FORME DE CUIBURI

(urmare din Nr. 15)

B. Organizaţia Capitalei, constituită de cuiburile celor "Patru Sectoare" şi din cuiburile "Grupei de Răsleţi".

Cuiburile de Răsleţi ale Capitalei erau formate în special din intelectuali. Ele constituiau de altfel un „Corp" aparte, având sediul la Centru dar fără ramificaţii în Departamente, ca alte Corpuri. În timp, prin activitatea lor excepţională, cuiburile răsleţilor deveniseră cuiburi de elită.

II) Organizaţiile paralele ale Corpurilor.

Anumite cuiburi din ansamblul legionar, totuşi, graţie caracteristicilor lor, alcătuiesc unităţi aparte, sub denumirea de „Corpuri"; există patru feluri:

- Corpurile departamentale ale Frăţiilor de Cruce (F.d.C.), care grupează tinerii între 14 şi 18 ani din diferite şcoli profesionale şi licee. Cuiburile F.d.C. nu există decât în oraşe. Rolul lor este exclusiv educativ.

- Corpurile departamentale ale *„Cetăţuilor"*, care grupează tinerele fete din şcoli, ateliere, uzine, fabrici, etc., la fel ca şi femeile căsătorite. Rolul lor este de asemenea în mod principal educativ.

- Corpurile departamentale muncitoreşti, care grupează lucrătorii din industrii, uzine, fabrici, etc.

- Corpurile Studenţilor legionari, care grupează studenţii din oraşele universitare, şi din fiecare oraş, pe Facultăţi şi Şcoli Superioare.

Cuiburile acestor CORPURI se află legate în mod ierarhic, nu Secretariatului General care conduce Organizaţia de bază, ci şefilor celor patru *„Comandamente"* respective care îşi au sediul la Centrul Mişcării Legionare şi care depind, la rândul lor, de Şeful Legiunii.

În afară de aceste tipuri de cuiburi, există încă alte două posibilităţi, care nu au decât o valoare de prestigiu:

a) *„Cuibul Superior"* – Atunci când într-un anumit cuib, mai mulţi membri (cel puţin trei), ajung să-şi constituie propriile lor cuiburi, cuibul – bază devine un „cuib superior", a cărui prestanţă şi autoritate morală se extinde asupra formaţiunilor derivate.

b) *„Familia de Cuiburi"* – Atunci când, din acele cuiburi derivate, se detaşează alte personalităţi şi constituiesc noi cuiburi, împreună alcătuiesc o „familie de cuiburi". Fiecare cuib îşi păstrează identitatea şi independenţa, dar o altfel de ascendenţă morală revine şefului cuibului – originar. Prin unitatea lor de vedere şi de activitate, asemenea familii de cuiburi pot să atingă o anumită notoritate şi să contribuie în mod substanţial la prestigiul Mişcării Legionare. „Familia de cuiburi" a fost un fenomen specific Capitalei, unde posibilităţile unei asemenea derulări erau nelimitate. Pe de altă parte, nu a predominat acest gen de unitate; ea a fost înlocuită cu forma obişnuită a „garnizoanei".

Organizarea locală a cuiburilor.

1. La ţară, problema cuiburilor diferenţiate nu este complicată, dat fiind că nu este posibil să existe decât două tipuri de cuiburi:

a) *„Cetăţuia"* femeilor şi a tinerelor fete;

b) *„Cuiburile de ţărani"* care, îndată ce numărul lor devine destul de important într-o comună, pot să se dividă în:

- Cuiburile *„tinerilor ţărani"* între 18 şi 30 de ani, care se vor denumi *„Grupa legionară a comunei X"*, ele alcătuiesc organizaţia activă a legionarilor din localitate.

- Cuiburile „oamenilor mai în vârstă", constituite din persoanele care depăşesc 30 de ani; ele alcătuiesc organizaţia locală propriu-zisă.

Această distincţie era foarte importantă la începutul organizării legionare, deoarece toate sarcinile dinamice (propagandă, gardă, marşuri, vegheri, şantiere, etc.) cădeau mai ales asupra cuiburilor celor tineri. Odată cu constituirea partidului „Totul pentru Ţară" (20.03.1935) această diferenţiere a căzut în desuetudine.

2. În oraşe, cuiburile se organizează potrivit prescripţiilor stabilite, în conformitate cu posibilităţile locale:

a) Cetăţui de femei şi de tinere fete;

b) Frăţii de Cruce ale elevilor din licee;

c) Cuiburi de legionari, organizate în general după principiul cuiburilor tinerilor şi persoanelor mai în vârstă;

d) Cuiburile persoanelor cu profesiuni specifice, dacă există.

Cele două tipuri de cuiburi legionare propriu-zise (de ţărani şi de orăşeni) constituie ansamblul Organizaţiei de bază departamentale. Ea se află sub conducerea Şefului politic departamental.

3. În oraşele în care industria este importantă apar Cuiburile muncitoreşti şi, în oraşele universitare, Cuiburile studenţeşti. Acestea din urmă nu pot fi create în orice localitate, chiar dacă există un număr important de studenţi în comună. „Corpul Legionar al Studenţilor" are o misiune specială de îndeplinit, şi această misiune rezidă exclusiv în oraşul universitar de legătură.

Atunci când unul sau mai mulţi studenţi legionari se întorc în satul lor, în timpul vacanţelor de exemplu, ei se alătură cuibului sau garnizoanei locale ca simpli legionari. Rămân acolo sub comanda şefului local (uneori un simplu ţăran), aducând cunoştinţele lor şi contribuţia lor efectivă, până la întoarcerea lor în oraşul universitar în care îşi fac studiile şi în care se află propriile lor cuiburi.

De aceea, în organizaţia departamentală, nu există un şef departamental al Corpului Legionar Studenţesc, chiar dacă este vorba de un departament care are un centru universitar. Corpurile Legionare Studenţeşti sunt ataşate direct CENTRULUI Mişcării Legionare, unde se află un *„Comandament al Corpurilor Legionare Studenţeşti"*.

În sfârşit, există deasemenea persoane care, prin poziţia lor socială sau profesională, se găsesc în imposibilitatea de a-şi manifesta în mod deschis ataşamentele lor politice. Asociaţia *„Prietenii Legionarilor"* reuneşte cea mai mare parte a acestor personalităţi legate de Mişcarea Legionară.

Se descoperă deci, în organizarea legionară, o varietate destul de importantă de cuiburi, care acoperă cu prezenţa lor activă toate sectoarele vieţii politico-sociale ale naţiunii. Totuşi punerea în funcţiune a lor nu a fost rezultatul unei întâmplări. Atunci când Corneliu Codreanu a decis ca unitatea de bază să fie „Cuibul" şi ca acesta să îndeplinească un rol multiplu în cadrul Mişcării, el a luat o decizie gândită. Psiholog, vizionar şi în acelaşi timp organizator, el a ales o linie de conduită logică, care i-ar permite să atingă scopurile atribuite Mişcării, în disciplină şi entuziasm.

Traducere din limba franceză de Eugen BĂLAŞA după Ediţiile Carpaţi, Madrid 1973

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

CORNELIU CODREANU ROMÂNUL ABSOLUT

„Schimbaţi opiniunea publică, daţi-i o altă direcţiune, răscoliţi geniul naţional – spiritul propriu şi caracteristic al poporului din adâncurile în care doarme – făceţi o uriaşă reacţiune morală, o revoluţiune de idei, în care ideea românească *să fie mai mare decât uman, genial, frumos, în fine, fiţi români, români şi iar români". Acel om care o va face, „va cădé ca o bombă în mijlocul pustiei noastre inteligenţe, va fi un semizeu pentru mine - un mântuitor poate pentru ţara lui".*

(Mihai Eminescu)

Cu siguranţă că mulţi din cei care-l conduceau pe Eminescu pe ultimul drum, în acea vară cumplită a anului 1889, se vor fi gândit: *„Niciodată, pe aceste meleaguri, nu se va mai naşte o asemenea personalitate, un asemenea Român care să condenseze atâta simţire şi să se dăruiască într-atât neamului".* Motivate gânduri - într-un fel. Dumnezeu a aruncat în aer însă aceste gânduri omeneşti, care de altfel ascundeau şi-un păcat împotriva Duhului Sfânt, şi, la numai zece ani, ni-l trimite pe Corneliu Codreanu. Românul înţelept ca Mircea cel Bătrân, curajos ca Mihai Viteazul, inspirat ca Ştefan cel Mare, viteaz ca Decebal, blând ca Alexandru cel Bun, răbdător ca Horea şi jertfelnic ca Sfinţii Brâncoveni.

Faptele sale şi-a celor ce l-au urmat cu credinţă, puse-n slujba Bisericii strămoşeşti şi-a Neamului, sunt vrednice de a fi cuprinse în paginile oricărui Pateric. Dar oare, ce sunt zecile de cărţi legionare, dacă nu adevărate Paterice? *„Pentru legionari"* – Corneliu Codreanu, *„Mărturisiri din mlaştina disperării – Piteşti şi Gherla"* – Dumitru Bordeianu, *„Imn pentru crucea purtată"* – Virgil Maxim, *„Brazii se frâng dar nu se îndoiesc"* – Ion Gavrilă Ogoranu, sunt câteva din cărţile – dinamită, cărţi de la care ar trebui să se pornească în educaţia creştin - legionară a unui tânăr.

Nu este merit mai mare pe care-l are acest om ca acela de a fi întors milioane de oameni spre Biserică, îmbrăcându-le în haine de sărbătoare sufletele. Dacă n-ar fi fost dânsul, oare Moţa mai ajungea mărturisitorul creştin binecunoscut? Iordache Nicoară ar mai fi fost acel asistent universitar care, cu lacrimi în ochi îşi ierta călăii ce-l torturau, spunând că ei fac asta nu dintr-o plăcere, ci pentru a primi un salariu mai mare cu care să-şi crească copiii? Puiu Gârcineanu ar mai fi fost persoana care, atunci când se ruga i se putea observa acel halou incandescent deasupra capului, asemenea sfinţilor din icoane? Costache Oprişan, Valeriu Gafencu, Gicu Jimboiu, Ionică Pintilie şi-atâţia alţii, ar mai fi devenit ei oare sfinţişorii închisorilor? Oare câţi dintre noi n-am fi îngroşat astăzi rândurile bravilor democraţi, gonind şi noi *„după fast şi orgoliu"*, de n-am fi gustat din miracolul acestei apariţii binecuvântate? Neînchipuită minune pornită de pe aceleaşi meleaguri ale Moldovei celei „înzecit de triste, dar şi înzecit de sfinte" (M. Eminescu).

Arătând că rugăciunea este sabia legionarului şi *"elementul decisiv al oricărei victorii"*, Corneliu Codreanu devine mijlocitorul unei delicate meniri: *prin el ajungem să-L cunoaştem mai bine pe Iisus, şi să-L iubim mai mult.* Căci, dacă pe dânsul îl caracteriza acea frumuseţe extraordinară sufletească şi trupească, oare cum era Iisus? Cât de puternică să-i fi fost harisma de-L urmau atâtea zeci de mii de oameni, „din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan" (Mt. 4,25)? Într-o scrisoare rămasă de la Pilat, căpătăm şi convingerea scrisă, nu numai raţională, că *„Iisus din Nazaret este cu siguranţă cel mai frumos om din lume"*. Înalt, cu fruntea mare şi cu nişte ochi căprui extrem de blânzi şi scânteietori, Iisus este Persoana pe care ţi-ai dori s-o vezi, s-o auzi, s-o atingi, să-i vorbeşti şi să-i verşi lacrimi, chiar de-ai fi slăbănogul din Capernaum, orbul, mutul, lunatecul, leprosul ori omul cu mâna uscată din calea – I.

Căpitanul? – Dovada marii griji pe care Dumnezeu o poartă acestui Neam, dar şi talantul pentru care vom răspunde.

Sile IORDACHE

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI...

• Pe 29/30 11.1998 se împlinesc 60 de ani de la asasinarea Şefului Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu. Orice am spune, în orice fel ne-am văita, nimic nu egalează, în cinism, *„declaraţia"* plutonierului ucigaş - Sârbu. Este de-ajuns s-o reproducem pentru a ne da seama ce înseamnă metodele politicianismului, ce înseamnă cramponarea cu orice preţ de putere. În această pagină reproducem fragmente din *declaraţia* asasinului:

• „Am plecat în noaptea aceea din Bucureşti, cu două maşini dube de la Prefectura de Poliţie. Eram însoţiţi de maiorii de jandarmi Dinulescu şi Macoveanu.

Ajunşi la Râmnicul Sărat, am tras la Legiunea de Jandarmi. Aici maiorii Dinulescu şi Macoveanu au luat contact cu maiorul de origine evreu, Scarlat Roşianu, Comandantul Legiunii de Jandarmi din Râmnicul Sărat (...)

Ajunşi la închisoare, am fost băgaţi toţi jandarmii, într'o celulă, unde maiorii Dinulescu şi Macoveanu ne-au dat instrucţiuni asupra modului cum aveam să executăm pe legionari.

Punând în genunchi pe şoferul maşinii, *i-a aruncat un ştreang după gât pe la spate, arătând cât de uşor se poate executa astfel* (s.red.).

Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au ieşit apoi câte unul afară, în curtea închisorii, şi fiecăruia i s'a dat în seamă un legionar.

Mie mi-a dat pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

I-am dus apoi la maşini. Aici, legionarul era legat cu mâinile de bancă la spate, iar cu picioarele de partea de jos a băncii din faţă, în aşa fel ca să nu se poată mişca nici într'o parte, nici într'alta.

Aşa au fost legaţi zece legionari într'o maşină şi patru în cealaltă.

Eu am fost în prima maşină, în cea cu zece legionari, în spatele Căpitanului şi fiecare jandarm era aşezat în spatele legionarului ce-i fusese încredinţat.

În mâini aveam ştreangurile.

Am pornit. În maşina mea era maiorul Dinulescu, iar în cealaltă maiorul Macoveanu.

(continuare în pagina 12)

ÎN JURUL "CĂRŢII NEGRE A COMUNISMULUI"

(urmare din Nr. 15)

Nu numai că nu a fost urmărit NICI UN ASASIN COMUNIST dar cei care cer pedepsirea lor sunt priviţi cu dezgust în timp ce în America, principalele organe de presă nu încetează să denunţe foşti nazişti chiar de format mic, în timp ce apologiştii crimelor staliniste au dreptul, periodic, la elogii (vezi la noi radio – actualităţi care-l proslăveşte, între alţii, pe faimosul Aragon cântăreţul NKVD-ului. n.n.).

Wilhelm Furtwanlger, deşi achitat de un tribunal de denazificare – da, a existat aşa ceva în timp ce nimeni nu a auzit de un tribunal de decomunizare – nu a putut concerta niciodată în Statele Unite în timp ce Ilia Ehrneburg sau Evghenie Evtusenko, panegirişti neruşinaţi ai comunismului, erau veneraţi!

Între altele, susţine Z. B. această manieră de a judeca indică vidul filosofic al liberalismului la modă a cărui critică a comunismului este lipsită de pasiunea desfăşurată când era vorba de nazism şi mereu colorată cu accentele nostalgice ale ideei că acest „mare" IDEAL nu şi-a putut realiza potenţialităţile. (vezi o celebră declaraţie, la noi, privind "marile idealuri întinate"...)

În sfârşit, incapacitatea occidentală - şi nu numai – de a judeca nazismul şi comunismul cu aceleaşi criterii se explică printr-o ipocrizie NERUŞINATĂ: „este adevărat, m-am înşelat, dar credeam într-o cauză nobilă" şi un Iliescu oarecare este absolvit.

Justificarea este acceptată pentru un fost stalinist dar niciodată pentru un fost nazist!

Z.B. a fost consilier al preşedintelui USA, Carter, profesor la Universitatea Columbia, apoi la George Town. Ultima carte: Marele eşichier: America şi Restul lumii (1997).

TIMOTHY GARTON ASH

Sunt pe deplin de acord cu ideile principale ale lui Alain Besançon. Ceea ce scriitorul englez a numit „asimetria indulgenţei" faţă de comunism în raport cu nazismul este unul dintre fenome-nele cele mai uluitoare, şi mai neliniş-titoare, ale vremii noastre. Rămân multe de făcut pentru ca opinia publică occidentală să cunoască întinderea ororilor comunismului. CARTEA NEAGRĂ nu ar putea fi decât un ÎNCEPUT. (T.G.A)

Fellow (ataşat ştiinţific) la Saint Antony's College of Oxford
Ultima carte: The File: Apersonal History

LESZEK KOLAKOWSKI

Aici – (este vorba despre nazism) un totalitarism bazat pe ideea superiorităţii unei rase sau unei naţiuni – şi care acţiona de acord cu această ideologie, coerent şi consecvent – neavând, deci, nevoie de o „falsă conştiinţă". Dincolo – (în cazul comunismului) – un totalitarism bazat pe o ideologie ce preconiza idei internaţionaliste, egalitare şi umaniste invocând comunitatea umană, fraternitatea popoarelor, pacea universală şi promiţând eliberarea de tiranie, sfârşitul mizeriei şi a şomajului concomitent cu apariţia unui stat povidenţial, etc.

Nazismul nu avea nevoie de marile minciuni – el spunând ce era; comunismul era MINCIUNA încarnată, monumentală şi aproape sublimă prin elanul său – (Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice) – 4 cuvinte, PATRU MINCIUNI cum spunea, în urma lui Suvarin neuitatul Castoriadis.

Dictonul lui Iganzio SIOLNE că lupta finală se va da între comunişti şi foştii comunişti era, desigur exagerată dar este adevărat că ex-comuniştii jucară un rol mare în procesul ce a dus la golirea sistemului din interior şi la prăbuşirea finală. (...)

În ce priveşte producţia de cadavre „performanţele" lui Stalin au fost net superioare celor ale lui Hitler...

În „democraţiile populare" sub domnia lui Stalin, în primii ani ce au urmat războiului au existat asasinate judiciare sau fără tribunale, au existat torturi, măsuri de intimidare, procese – spectacol al conducătorilor comunişti. Au existat măsuri de oprimare pentru a sili ţăranii să accepte colectivizarea – (care a eşuat în Polonia) şi pentru lichidarea comerţului şi micii industrii particulare...

L. K.

Ataşat ştiinţific – fellow – la ALL SOULS COLLEGE – OXFORD

RICHARD PIPES

Este în adevăr penibil să constaţi că aproape nici unul din autorii masacrelor comuniste nu a fost pedepsit, că li se permite să-şi sfârşească execrabila lor viaţă în pace şi într-un relativ confort dar că în cele mai multe dintre fostele ţări comuniste sunt liberi să participe la viaţa politică. Nu ştiu de unde vine repugnanţa de a-i judeca pe criminali: singura explicaţie ce mi s-a dat este că procesele ar redeschide vechile răni şi ar face şi mai dificilă întoarcerea la normal. Acest argument nu mă convinge. Mi se pare că „normalitatea" ne-ar cere să înfruntăm cinstit trecutul şi să-i pedepsim pe cei vinovaţi. (...)

Pentru cei dintre noi care ştim adevărul există un imperativ moral: să-l spunem celor cărora nu le place să-l audă, în vest ca şi în est.

R. P.

Nota Red.: *Toate aceste extrase, selecţionate şi traduse de Paul Spiru MICHAIL, au apărut în numărul 82 – vara 1998 – al revistei franceze COMMENTAIRE.*

În viitoarele numere ale publicaţiei noastre, concomitent cu o prezentare a cărţii apărute în Franţa, sub titlul LE LIVRE NOIR DU COMMUNISME (tradusă în româneşte la Editura HUMANITAS), vom prezenta şi puncte de vedere ale *"procomuniştilor"* precum şi pe cele ale unor intelectuali români.

P. S. Michail

Anunţ!

Anunţăm, pe această cale, că există un ins – Andrei Burz este numele dlui - atoateştiutor, atoatecult, creştin mai ales (adică smerit) şi, care domn, ne tot reclamă, ba pe la dl. Paciag, ba pe la dl. Afilie, ba pe la cine se nimereşte. Stimate domn, ne plictiseşti! Vezi-ţi de condiţia dumitale! Dacă vrei ceva, treci la muncă, treci la clădirea României de mâine sau poate doreşti să conduci Curierul Informativ al Partidului Pentru Patrie, ori Fundaţia Culturală Buna Vestire? Nici o problemă! Noi ne dăm la o parte. Avem şase cărţi de literatură publicate (proaste evident, dar cărţi), articole (de aceiaşi calitate); circa 400 – 500, cărţi de teorie politică... N-avem ambiţii. Atâta putem. Treci la muncă!...

Nu vrei? Atunci, scuteşte-ne. (G. U.)

LEGITIMĂ APĂRARE SAU RĂZBUNARE?

„Să nu ne răzbunaţi"
Mircea Vulcănescu (1904-1952)

Acestea au fost ultimele cuvinte ale profesorului de filosofie Mircea Vulcănescu înainte de a-şi da sufletul, la 28 oct. 1952, în temniţa comunistă Aiud. Om de o excepţională cultură, fusese condamnat în 1946 la opt ani muncă silnică de către un regim criminal, numai şi numai fiindcă fusese subsecretar de Stat la Finanţe între 27 ianuarie 1941 şi 23 august 1944.

Supus unui regim de privaţiuni şi chinuri în temniţele Jilavei şi Aiudului, Mircea Vulcănescu a avut tăria morală şi creştinească de a adresa aceste cuvinte „Să nu ne răzbunaţi" tuturor celor care îndurau şi care urmau să îndure încă mulţi ani – chinurile închisorilor comuniste.

A însemnat însă acest îndemn totodată şi iertarea călăilor, precum şi uitarea nedreptăţilor şi a crimelor comise împotriva celor mai buni fii ai neamului românesc?

Să ne întoarcem la tot ce s-a petrecut între anii '38-40 şi în anii regimului comunist. Au fost ani de cumplită teroare, de crime şi de nesocotirea oricăror norme de Drept şi de Justiţie chiar de Statul care pretindea că guvernează în numele acestor norme. Să încercăm să lămurim aceste noţiuni de justiţie, de legitimă apărare, de răzbunare şi de iertare.

Ne-au rămas de la Corneliu Zelea Codreanu cuvintele adresate legionarilor la 5 aprilie 1936 în încheierea cărţii „Pentru legionari", ediţia a II-a, Editura Totul pentru Ţară, Bucureşti, 1936, pag. 443.

Dragi camarazi,

„Să iertaţi pe cei ce v'au lovit din porniri personale.

Pe cei ce v'au chinuit pentru credinţa voastră în neamul românesc, nu-i veţi ierta. Să nu confundaţi dreptul şi datoria creştină de a ierta pe cei ce v'au făcut vouă rău, cu dreptul şi datoria neamului de a pedepsi pe cei ce l-au trădat şi pe cei ce şi-au asumat răspunderea de a i se împotrivi...

... Astfel şi numai astfel veţi pregăti un viitor sănătos acestei naţii".

Iar mai înainte, în mai 1933, în Cărticica şefului de cuib, punctul 84, Corneliu Codreanu notează: *„A doua zi după victoria legionară se va constitui TRIBUNALUL EXCEPŢIONAL care va chema în faţa lui şi va judeca pentru trădare de Patrie:*

a) pe toţi jefuitorii banului public;

b) pe toţi cei ce au primit mită înlesnind afaceri;

c) pe toţi cei ce încălcând legile fundamentale ale ţării au persecutat, au închis, au lovit în legionari sau în familiile lor. Orice funcţiune ar deţine, de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăţi.

Prea şi-au imaginat aceşti domni că Ţara Românească este moşia lor, că legile s-au făcut pentru ca să le calce ei în picioare, că noi suntem argaţii de pe această moşie pe care să ne bată la spate cu biciul.

Naţiunea română conştientă de drepturile ei va începe viaţa cea nouă prin OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ.

Acest ceas îl aşteptăm şi răbdăm.

Fără acest Ceas al Pedepsirii nu este posibilă nici o refacere în această ţară".

Iată ceea ce a înspăimântat pe toţi cei care constituiau clasa politică a acelor vremuri, de la regele Carol al II-lea până la ultimul executant al ilegalităţilor: „OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ".

*

Trecut prin umilinţe, chinuri fizice şi morale, părăsind viaţa pământească, lăsând în urma lui pe fraţii aceloraşi suferinţe, Mircea Vulcănescu lasă acest îndemn, cutremurător prin semnificaţia lui creştină: *„Să nu ne răzbunaţi".*

Corneliu Codreanu, cunoscând că se plănuia omorâre sa, le spune legio-narilor: *„Doresc să fiu răzbunat... deoarece sunt convins că în felul acesta veţi face un mare bine neamului românesc".*

(Circulara nr. 145 din 11 februarie 1938)[1]

CIRCULARA NR. 145

Camarazi,

Văzând reclamaţiunea făcută... Parchetul Militar şi Civil, în care se arată că dl. Istrate Micescu, în calitate de Ministru de Externe, a chemat la sine pe dl. Emilian, avocat şi prefect de Neamţ, şi în schimbul unor promisiuni materiale şi morale, i-a cerut ca să mă omoare, pentru *„înalte raţiuni de Stat"*, declar că, cunosc şi eu ceva de care nu am făcut uz până astăzi.

Domnul General Sichitiu, fost şef al Marelui Stat Major, m-a chemat acum două săptămâni, pentru a-mi comunica ceva grav.

D-sa mi-a spus:

„Domnule Codreanu, te-am chemat pentru a te avertiza. Într-o discuţie pe care am avut-o cu dl. Armand Călinescu despre dispariţia D-tale, că D-ta ai putea să dispari, şi astfel Mişcarea Legionară ar dispărea şi ea".

Domnul Emilian fiind chemat prin Ministerul de Interne şi trimis apoi la dl. Istrate Micescu, cred că dl. Armand Călinescu nu este străin de îndemnurile d-lui Istrate Micescu.

Dealtfel cred cu tărie că dl. Istrate Micescu şi Armand Călinescu sunt expresia şi în această chestiune a anumitor cercuri pe care voi le cunoaşteţi prea bine.

Camarazi,

Rog să nu se interpreteze greşit această circulară, să nu se creadă că mi-e teamă de moarte.

Şeful Legiunii râde de moarte şi nu se păzeşte niciodată de ea.

Fac această circulară fiindcă vreau să fiu răzbunat.

Aşa cum v'a spus şi organizat Moţa. Şi nu dintr'o poftă personală de răzbunare, ci pentru că am convingerea că veţi face un mare bine naţiei româneşti.

Bucureşti, 1938 *Corneliu Z. Codreanu*

CIRCULARA NR. 146

Se anulează Circulara Nr.145 din 11/II/1938, deoarece dl. General Sichitiu mi-a trimis o scrisoare prin care îmi spune că n'a afirmat niciodată cele scrise de mine în Circulara Nr.145, că nu m'a chemat cu intenţia de a comunica ceva grav, ci numai cu intenţia de a mă cunoaşte şi că probabil este la mijloc o înţelegere eronată, că n'am înţeles bine sensul şi nota adevărată a discuţiei avute.

În acelaş timp D-sa mă asigură de bunele sentimente pe care dl. Armand Călinescu le are faţă de mine. Aşa fiind lucrurile, anulez Circulara Nr.145 şi rog să se anunţe urgent şefii de judeţe pentru a nu mai fi trimise.

Bucureşti 14/II/1938*

Corneliu Z. Codreanu

[1] - Această Circulară, 145, a fost anulată de Corneliu Codreanu prin Circulara numărul 146 din 14 febr. 1938. Le reproducem pe amândouă pentru buna înţelegere a acelor evenimente din februarie 1938.

** Notă. N.C. – Evenimentele care au urmat au arătat „bunele sentimente" pe care le-a avut Armand Călinescu faţă de Codreanu: procesul de trădare, condam-narea lui Codreanu la 10 ani muncă silnică şi uciderea mişelească a acestuia şi a celorlalţi 13 camarazi în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938.*

(va urma)

Nicolae COTERBIC

LA SFÂNTA NAŞTERE A MÂNTUITORULUI

• ... Iar în a şasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din la Galileea, al cărei nume era Nazaret, / Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria./ Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei. / Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? / Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu / Şi iată vei lua în pântece şi cei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus./ Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema şi Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său/ Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit./ Şi a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, devreme ce eu nu ştiu de bărbat?/ Şi răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri, pentru aceia şi Sfântul care se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema./.../ Şi a zis Maria: Iată roaba Domnului Fie mie după cuvântul tău!... (Luca, cap.I, 26-35, 38)

• *Naşterea Cea după trup a Domnului Dumnezeul şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos*

„Priveşte, iubitorule de înţelepciune,
Ce lucrează Domnul pentru tine
Se naşte din Fecioara, mai presus de fire,
Spre a noastră a tuturor înnoire
Că alt mai mare lucru nou făptura n-a văzut
Că Fecioara Maria pe Dumnezeu L-a născut.

Văzând iubitorul de oameni Dumnezeu că neamul omenesc este asuprit de diavol, S-a milostivit şi a trimis pe Arhistrategul Său Gavriil să zică celei de Dumnezeu Născătoare *„Bucură-te cea plină de dar, cu tine este Domnul"*. Şi când Maria Fecioara a zis îngerului: *„Iată, roaba Domnului sunt, facă-se mie după cuvântul tău"*, îndată Domnul nostru Iisus Hristos, adică Cel făcut om, Fiul şi Cuvântul cel veşnic al lui Dumnezeu, S-a zămislit în cinstitul şi preacuratul ei pântece, prin puterea Duhului Sfât. Iar dacă s-au împlinit nouă luni de la zămislirea ei, a ieşit poruncă de la cezarul August să se înscrie toată lumea, fiecare în cetatea sa de naştere. Deci, a plecat şi Iosif, ocrotitorul Domnului, dimpreună cu Născătoarea de Dumnezeu ca să se înscrie în Betleem, amândoi fiind din casa şi din neamul lui David; Şi era vremea să nască Fecioara şi, nefiind sălaj, din pricina mulţimii oamenilor veniţi să se înscrie, au intrat într-o peşteră săracă. Şi acolo, Fecioara a născut, fără de stricăciune, pe Domnul nostru Iisus Hristos şi L-a înfăşat ca pe un prunc şi L-a pus în ieslea dobitoacelor, pe Ziditorul tuturor, Cel ce venise să ne mântuiască pe toţi de păcatele noastre.

(Proloage – Vol I.)

Colinde

O, ce veste minunată

O, ce veste minunată
În Viflaim ni s-arată
Astăzi s-a născut
Cel făr-de-nceput
Cum au spus proorocii.

Că la Viflaim, Maria,
Săvârşind călătoria,
Într-un mic sălaş
Lâng-acel oraş
A născut pe Hristos
Pe Fiul în al Său nume
Tatăl L-a trimis în lume
Să se nască
Şi să crească
Să ne mântuiască.

Praznic luminos

Praznic luminos,
Strălucind, frumos,
Astăzi ne-a sosit
Şi ne-a-nveselit
Că Mântuitorul
Şi izbăvitorul
Cu trup a venit (bis).

Raiul cel închis
Azi iar s-a deschis,
Şarpelui cumplit
Capul i-a zdrobit.
Şi strămoşii iară
Prin Sfânta Fecioară
Iar s-au înnoit (bis).

Îngerii cântau,
Păstorii fluierau,
Magii se-nchinau,
Toţi se bucurau.
Dar Irod era
Că se tulbura
De naşterea Sa (bis).

El îl căuta
Voind morţii-a-L da.
Dar Pruncul Iisus
Din ţară S-a dus.
Fie lăudat,
Binecuvântat,
În veacuri. Amin (bis).

Prea cucernici Părinţi, drept măritori creştini, dragi camarazi şi camarade de suferinţă.

(Cuvântul dlui Tudor Stănescu, din 08.11.98, cu ocazia sfinţirii troiţei ridicată în memoria pr. Constantin Voicescu, în curtea Bisericii Sapienţei din Bucureşti)

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reuşit ca, în memoria iubitului nostru Preot Constantin Voicescu, să ridicăm acestă sfântă troiţă în curta bisericii Sapienţei, unde el a păstorit timp de 21 de ani familia credincioşilor creştini formată de Părintele Constantin Sârbu.

Dumnezeu ne-a luminat mintea ca să amplasăm troiţa între mormântul Părintelui Sârbu şi troiţa eroilor neamului, aşa după cum a fost şi întreaga viaţă a Părintelui Voicescu, închinată lui Dumnezeu, Neamului şi Ţării.

Din fragedă copilărie Părintele Constantin a cunoscut greutăţile vieţii. Născut în Bucureşti la 28 iulie 1924, rămâne orfan de tată la vârsta de 7 ani şi de mamă la 12 ani. Creşte mai mult prin orfelinate ocrotit, de unchiul său, Gheorghe Rădulescu. Fiind foarte bun la carte, preocupat de greutăţile celor din jur, de dragostea de Dumnezeu, Neam şi Ţară, este atras de *„Frăţiile de Cruce"* – organizaţia de educare a tineretului Mişcării Legionare. Educaţia primită în acestă organizaţie este farul călăuzitor al întregii sale vieţi: *„Totul pentru alţii, nimic pentru sine"*. Ca membru al F.D.C., elev fiind, a fost arestat sub regimul Antonescu, în 1942, şi eliberat în iunie 1944. După eliberare îşi termină liceul şi se înscrie la Facultatea de Istorie-Geografie, din dorinţa de a cunoaşte şi propovădui de la catedră adevărurile Neamului şi frumuseţile plaiurilor noastre.

Înainte de a-şi termina facultatea, în 1948 este arestat de comunişti şi condamnat la 6 ani închisoare. Îmbolnăvindu-se în închisoare de T.B.C., este trimis la închisoarea de la Târgu Ocna. Aici, la Tg. Ocna, i se întâmplă un fapt deosebit. Printre cârpele primite pentru curăţenie, deţinutul Voicescu găseşte o bucată dintr-un epitrahil – patrafil – simbolul Preoţiei. Se cutremură de mărşăvia faptei. Îl spală şi-l coase în căptuşeala hainei, purtându-l tot timpul în spate. Este convins că acesta l-a salvat de la moarte. Credea că acea bucată de epitrahil i-a fost trimisă de Dumnezeu ca să-i schimbe cursul vieţii şi să se preoţească. La această hotărâre a contribuit şi Valeriu Gafencu, considerat *„sfântul închisorilor"*, care fusese arestat şi condamnat de Antonescu, în 1941, tot ca *„frate de cruce"*. Copil fiind se leagă între ei o prietenie strânsă pe care nu o va despărţi nici moartea. Cu bucata de epitrahil iese din închisoare şi o coase după ce a fost hirotonit pe spatele felonului preoţesc cu care va sluji şi la Sfântul Altar al bisericii Sapienţei.

În 1954, după a doua eliberare s-a înscris la Facultatea de Teologie.

În acelaşi an s-a căsătorit cu Laura Florentina Durac din Piatra-Neamţ, licenţiată în economie şi Teologie, având trei copii: Mihai – preot, Irina – medic şi Ileana – profesoară, acum toţi la casele lor.

În octombrie 1958 este arestat, din nou, a treia oară, de comunişti, sub acuzaţia că făcuse parte din *„lotul mistic legionar – Târgu Ocna"*. Se eliberează deabia în 1964 prin graţierea generală inpusă de puterile occidentale pentru admiterea ţării noastre în O.N.U. Acum îşi termină studiile teologice şi urmează cursurile de doctorat în teologie la secţia Istorie, fiind foarte apreciat şi susţinut de profesorii săi. Tot acum termină şi Facultatea de Istorie – Geografie. Este hirotonit Preot de Prea Sfinţitul Antonie Plămădeală - Mitropolitul Ardealului, care îl cunoştea şi aprecia. Lucrează la tipografia bisericească a Patriarhiei, cu toată opoziţia Securităţii. Slujeşte onorific la Biserica Radu Vodă din Bucureşti, apoi la Biserica Bucur Ciobanul, iar din 1976 Părintele Constantin este numit paroh la Biserica Sapienţei.

Aici, la Biserica Sapienţei găseşte Familia credincioşilor întemeiată de Părintele Constantin Sârbu. Părintele Voicescu se străduieşte să fie un demn urmaş al predecesorului său şi să menţină flacăra spirituală aprinsă de înaintaşul său.

Aşa cum am rostit şi cu alte ocazii, nu întâmplător am spus: „FLACĂRA". Aceasta îngemănează în ea trei elemente: LUMINA, CĂLDURA ŞI CONSUMUL DE SUBSTANŢĂ.

FLACĂRA credinţei înseamnă LUMINĂ, înseamnă ADEVĂR. Mântuitorul spune *„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa"*. Părintele Voicescu a fost toată viaţa un luptător pentru adevăr: pentru adevărul biblic şi adevărul Neamului nostru românesc. Din pericopa evanghelică a zilei îşi alegea câteva versete pe care, prin cuvinte îndelung gândite şi rostite cu mult dar şi har, căuta să ne facă a înţelege profunzimea adevărurilor biblice, legate de viaţa noastră de zi cu zi. Le prezenta nu numai sub aspect dogmatic, ci mai ales sub aspectul trăirii noastre creştine – interioare, legându-le de foarte multe ori de trecutul glorios al Neamului românesc, pentru a ne zidi pe noi Biserică luptătoate. Căuta, pe cât era posibil, să înlăture oceanul de minciună şi ură care ne înconjoară. Se mândrea că este român şi mulţumea lui Dumnezeu că este Preot ortodox. *FLACĂRA credinţei,* dăruieşte CĂLDURA, ceea ce înseamnă DRAGOSTE- IUBIRE.

Cel care a suferit cu credinţă, pentru credinţă, nu poate trece nepăsător pe lângă suferinţă.

Părintele Tică Voicescu, aşa cum îi spuneam noi, cei apropiaţi lui, a slujit cu credinţa în Dumnezeu Biserica, Neamul şi Ţara. Toată fiinţa lui respira căldură spirituală. Din dragoste a slujit la Cristiana, din dragoste ajuta şi ne îndemna să ajutăm azilele de bătrâni şi orfelinatele, din dragoste îi ajuta pe cei oropsiţi, din dragoste ne învăţa să ne iubim aproapele. El căuta să ne facă să înţelegem că a-ţi iubi familia şi neamul, nu înseamnă a-ţi urî vecinul şi duşmanul, ci a-i face pe aceştia să înţeleagă că noi nu-i urâm; să înţeleagă adevărata dragoste creştină a Domnului Iisus Hristos.

FLACĂRA credinţei, înseamnă totodată CONSUM DE SUBSTANŢĂ - JERTFA.

Părintele Voicescu a fost un exemplu de jertfă, din tinereţe şi până când Dumnezeu l-a luat din mijlocul nostru. Poate că dacă noi l-am fi iubit mai mult, şi am fi ascultat şi urmat îndemnurile sale, poate Dumnezeu nu l-ar fi luat aşa de repede dintre noi. Sau poate l-a luat dintre noi pentru a-i simţi lipsa, a-l aprecia mai mult şi astfel, înţelegându-l mai bine, să devenim mai buni. Poate, poate numai Dumnezeu ştie.

(continuare în pagina 8)

Tudor STĂNESCU

(urmare din pagina 7)

Părintele Voicescu ne-a făcut să înţelegem profunzimea adevărurilor biblice, ne-a învăţat cum să-L iubim pe Dumnezeu, nu prin vorbe ci prin faptele noastre de zi cu zi, iubindu-ne aproapele; ne-a învăţat să fim milostivi; dar mai ales ne-a îndemnat, ne-a călăuzit să ne JERTFIM mândria, orgoliile, vanitatea, egoismul, să renunţăm la sinele fiecăruia şi să ne luăm crucea ca să-L urmăm pe Hristos.

Părintele Voicescu şi-a purtat cu demnitate Crucea dată de Hristos, şi Crucea Neamului. În el erau adunate, în gradul cel mai înalt, toate calităţile cu care a înzestrat Dumnezeu Neamul nostru românesc. Pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu, Părintele Voicescu dădea fiilor săi duhovniceşti canon general ca, în cele patru Posturi Mari de peste an să citim în fiecare seară *„Plânsurile Sfântului Efrem Siruf"*. Prin aceasta, din dragoste, căuta să devenim conştienţi de păcătoşenia zilelor noastre, şi să ne apropiem mai mult de Dumnezeu; prin smerenie.

Al doilea canon general era *„postul de televizor"*. Prin aceasta căuta să ne apere de oceanul de minciună, ură şi egoism, pe care-l răspândeşte această invenţie a secolului nostru măcar în timpul postului. Ne îndemna să cumpărăm, să citim şi să dăruim cărţile de la pangar, ca prin aceasta să gândim mai mult şi să devenim mai buni.

La Taina spovedaniei nu se grăbea. Ne asculta cu multă atenţie şi dragoste, îndrumându-ne să devenim mai buni şi *cum* să ne apropiem de Dumnezeu. În apropierea Sfintelor sărbători spovedea zile în şir, uneori chiar şi după miezul nopţii. Adevărată jertfă a fiului şi a duhovnicului pentru zidirea sufletului.

El a fost un mare duhovnic, care şi-a jertfit întreaga viaţă pentru clădirea sufletelor noastre, ca o adevărată Biserică Luptătoare.

Înainte de încheiere trebuie să spun câteva cuvinte despre troiţa noastră care, iniţial am vrut să o amplasăm la locul unde s-a săvârşit din viaţa aceasta Părintele Voicescu. Am ales troiţă şi nu cruce pentru că troiţa este specifică neamului nostru românesc. Nu se mai găsesc nicăieri în lume troiţe. Am dorit să fie cât mai înaltă, aşa după cum a fost şi viaţa celui în memoria căruia am ridicat-o. Părintele Constantin a trăit toată viaţa la cotele cele mai înalte ale spiritualităţii creştine şi patriotice.

Am ales ca model crucea – troiţă care se află în Biserica Ortodoxă ( ) de la Sfântul Mormânt.

La sugestia mai multor credincioşi ai Bisericii Sapienţei şi a faptului că sculptorul Aurel Obreja – fratele nostru de ideal şi suferinţă, a realizat o adevărată operă de artă, ne-am hotărât să o amplasăm pe acest loc, unde a slujit cu multă dragoste Părintele nostru drag.

Trebuie să dau câteva explicaţii privind simbolurile cuprinse în troiţa noastră.

I. ***De la bază,*** deasupra soclului, porneşte ***Arborele Vieţii*** care cuprinde:

- spicele de grâu care simbolizează Pâinea Vieţii – Trupul Domnului;
- ciorchinii de struguri simbolizează Vinul Vieţii – Sângele Domnului;
- floarea soarelui – simbolizează Untdelemnul vieţii – Mirungerea – Duhul Sfânt.

II. În continuare deasupra urmează cele trei romburi, care simbolizează Sfânta Treime şi totodată Coloana infinitului către Dumnezeu.

III. Apoi urmează Crucea Domnului cu Chipul lui Iisus Hristos în momentul răstignirii cu cununa de spini.

IV. Cele două braţe care pornesc din Arborele vieţii, reprezintă Biserica creştină întemeiată de Iisus Hristos pe cruce, în frunte cu Sfinţii Apostoli şi toţi Sfinţii care s-au jertfit pentru credinţa creştină. *„Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele"*.

V. Cele patru cruciuliţe, care încadrează Crucea mare a Mântuitorului, reprezintă jertfa supremă a martirilor, a sfinţilor mărturisitori, *«Biserica Luptătoare»*.

Acum amintesc cuvintele Părintelui Boris Răduleanu care a slujit împreună cu Părintele Voicescu la acest Sfânt Altar: *„mare este chemarea şi sarcina Preoţiei; mai mare, poate, decât a unui conducător de ţară. Acesta, răspunde în faţa legilor ţării respective; dar, Preotul, răspunde de toate sufletele încredinţate lui, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor."* Părintele Voicescu a fost pătruns de acest adevăr şi a ştiut să răscolească sufletele, să le modeleze, să le atragă către Hristos prin dragoste. *„Cea mai mare chemare a Preotului este să zidească această Biserică Interioară, să-l rezidească pe om sufleteşte. Din rău să-l facă bun, din necredincios credincios, şi astfel să-l aducă la Hristos"*

Noi, cei care-l iubim şi păstrăm o vie recunoştinţă Părintelui Voicescu, să ne rugăm lui Dumnezeu şi să-l sprijinim pe Părintele Marin Cojoc, pe care socotesc că ni l-a trimis Dumnezeu, să fie vrednic urmaş al predecesorului său.

Şi, în sfârşit, închei, menţionând că, întreaga viaţă a Părintelui Voicescu a fost o flacără vie care a ars, pentru Dumnezeu, Neam şi Ţară.

Ca frate de suferinţă şi ideal, al părintelui nostru drag Constantin Voicescu închei cu acest îndemn: Noi cei bătrâni care în curând ne vom înfăţişa Scaunului ceresc, ne adresăm vouă, tinerilor, să vă ajute Cel de Sus, să duceţi mai departe flacăra idealului nostru de o viaţă. Ceea ce noi n-am putut realiza, să vă ajute Dumnezeu să realizaţi voi. Vă dorim să fiţi mai buni ca noi, să fiţi demni urmaşi ai strămoşilor noştri: Decebal, Ştefan, Mihai, Tudor, Iancu şi a tuturor celor care şi-au vărsat sângele pentru Dumnezeu, Neam şi Ţară.

Aşa să ne ajute Dumnezeu.

ASTĂZI

Trăim într-o vreme în care o susţinută intenţie şi luptă a politicienilor actuali de la noi, români şi evrei, ascund adevărul asupra trecutului nostru dintre cele două războaie mondiale, precum şi cel asupra guvernării comuniste.

Dar mai ales se tem să se afle adevărul despre Mişcarea Legionară.

De aceea, cu privire la ea, spun tot felul de minciuni, neadevăruri, întorc lucrurile pe dos, albul devine negru şi negru alb.

Astfel că tânărul dornic de a cunoaşte adevărul istoric din acest timp, e greu să se descurce în stufărişul de minciuni, acuze şi insulte aduse Mişcării Legionare.

Un mijloc de informare justă îl găseşte crecetătorul care priveşte pe legionarii care mai sunt în viaţă: cum îşi duc viaţa, dacă sunt corecţi în serviciu, în familie, în cadrul social, dacă sunt muncitori, dacă sunt culţi sau nu, dacă sunt buni creştini sau nu, dacă fac compromisuri sau dacă stau pe o linie de onoare.

În sfârşit, dacă sunt oameni adevăraţi sau oameni de nimica!...

Tânărul cercetător va trebui să examineze cine erau conducătorii partidelor politice la noi, de atunci, pe fiecare în parte, ce valoare aveau ei, ce calităţi şi defecte; de ce idealuri erau legaţi – şi să-i pună în comparaţie cu Căpitanul, cu elita de atunci care a fost decimată.

Va trebui să vadă cine a avut o viziune justă asupra viitorului poporului român, poporul român fiind aşezat la graniţa cu colosul rus, duşmanul sfidător şi gata oricând de un atac.

Dar, mai important decât toate acestea, Mişcarea Legionară s-a ocupat de educaţia tineretului, de crearea de caractere şi de pregătirea unui ***Român nou,*** plin de avânt, de iubire de Ţară, corect, eroic, incoruptibil şi gata oricând de sacrificiu pentru apărarea Patriei.

Şi câteva mii de oameni de aceştia erau deja formaţi în anul 1938.

Dar ca să formeze acest om nou, românul de mâine, desfăcut de zicala *„Capul plecat, sabia nu-l taie"*, ci cu capul sus, drept, stăpân pe sine, energic, viteaz, conştient de drepturile sale în această ţară, Căpitanul a alcătuit un îndreptar *un cod de principii morale, naţionale şi sociale,* care să fie o călăuză de zi cu zi a tânărului intrat în şcoala legionară.

30 sept. 1998

(urmare în pagina 9)

Petru C. BACIU

PERSONALITĂTI LEGIONARE

VASILE BLĂNARU – FLAMURĂ (1913 -)

Poet, ziarist, publicist, om de teatru.

S-a născut în oraşul Câmpulung – Bucovina, din părinţi ţărani, iubitori de Dumnezeu.

Urmează liceul la Câmpulung, unde, în 1929, înfiinţează FRĂŢIA DE CRUCE a liceului *Dragoş Vodă*. Din acest motiv, în clasa a-V-a, este obligat să părăsească liceul pe care îl termină în oraşul Lipcani – Basarabia.

În 1932, la îndemnul lui Corneliu Codreanu, se înscrie la *Academia de Artă Dramatică şi Cinematografie* din Iaşi, urmând în paralel şi cursurile de istorie ale prof. Andrei Oţetea. În această perioadă (anii 1932 – 1934) locuieşte la *Căminul Cultural Râpa-Galbenă* şi colaborează la revistele *„Pământul Strămoşesc"* şi *„Libertatea"* a părintelui Moţa de la Orăştie.

În primăvara anului 1937 se stabileşte în Bucureşti şi este angajat ca asistent de regie la Teatrul Naţional, condus pe atunci de Liviu Rebreanu. Ulterior îşi începe activitatea în cinematografie şi presă. Este subdirector general al societăţii *„Filmul Românesc"*, unde colaborează cu Horia Igiroşeanu, Nicolae Porsena, Nichifor Crainic şi Dragoş Protopopescu.

În acelaşi an este angajat, în calitate de colaborator, la ziarul *„Buna Vestire"*, unde lucrează împreună cu poetul Vasile Cârdu până în anul 1938.

În anul 1939, ca regizor, lucrează la *Societatea de Radiodifuziune* şi în presă la *Direcţia de Propagandă*.

Anii 1943 şi 1944 îl găsesc pe Frontul de Răsărit, ca reporter de război la Secţia de propagandă a Marelui Stat Major. Scrie pentru presa militară şi presa civilă (ziarele *„Curentul"*, *„Universul"* *„Timpul"*).

Pe tărâm literar şi publicistic a scris la revistele *„Vremea"*, *„Iconar"*-Cernăuţi, *„Gazeta Bucovinenilor"*, *„Bis"*- revistă de teatru, *„Tribuna Tineretului"*, *„România"*-revista Oficiului de Turism, *„Sânziana"*-revista scriitorului Constantin Gane.

În ziaristică a colaborat la *„Buna Vestire"*, *„Timpul"* şi *„Curentul"*.

Activitatea legionară a lui Vasile Blănaru a început din anul 1929, în centrul universitar Iaşi, sub conducerea doctorului Ion Banea.

La 8 nov. 1929 participă la primul congres legionar de la Iaşi prezidat de profesorul Ion Găvănescul, când, moment emoţionant, Corneliu Codreanu a depus jurământul de Şef al Legiunii.

Participă la campania electorală a *Gărzii de Fier* din anul 1931, şi la alegerile parţiale din vara anului 1931 de la Neamţ şi Tutova.

Este arestat în 1949 şi condamnat la 5 ani închisoare. În anul 1958 este arestat din nou şi condamnat la moarte pentru insurecţie armată şi, în final, graţiat, executând astfel sub regim comunist 12 ani de temniţă.

Lucrări tipărite: *„Talazuri"*- versuri (1939), *„«Blăstămele» lui Iorga - adevărul în moartea savantului"* (1995), *„804 zile şi nopţi în lanţurile morţii"* (1996), *„Generalul Antonescu în cămaşă verde legionară"* vol. I (1995), Vol. II (1998). ***(M. R.)***

(urmare din pagina 8)

Aceasta e Cărticica şefului de cuib! Valoarea ei educativă e imensă!

Apoi, pentru unele momente ce se iveau în activitatea Mişcării Legionare, Căpitanul a intervenit cu *„Circulări"*, un fel de îndrumări pentru momentul dat, dar şi pentru orientarea în viitor.

Dar Căpitanul, a recurs şi la dezbateri deschise cu şefii legionari, cu privire la lămurirea unor probleme în cercetare şi să tragă concluzia necesară, căci el nu a fost un AUTOCRAT ca să impună punctul său de vedere, ci a lăsat câmp de dezbaterea lor, după care să decurgă firesc concluzia neimpusă de sus. Astfel, Mişcarea Legionară, se manifesta ca o şcoală mereu activă în formarea oamenilor şi a caracterelor.

Tendinţa era să creeze mai întâi omul corect, ca să nu fure, să nu înşele, să-şi facă datoria deplină, să fie credincios lui Dumnezeu. Un erou stând drept în faţa inamicului, apărând adevărul, binele, pământul Patriei, şi toate bunurile spirituale şi materiale ale Poporului Român.

Desfăşurarea lucrurilor în timp arată că Şeful Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, a fost un vizionar al viitorului nostru, singurul care a văzut ce va fi! Şi pentru că era singur, n-a putut fi înţeles şi fiind neînţeles a fost ucis în chipul cel mai odios, sacrificând şi viitorul ţării.

Vinovaţii? Toţi cei care au sprijinit politica absurdă şi criminală a marelui trădător de Ţară, Carol al II-lea, cu sateliţii lui.

NOEMVRIE

Foaie udă, mătrăgună-
picurii prin fagi răsună.

Văgăuni și scorburi cască,
umbre doar mai vin să pască.

Fauni vechi și roșcovani
scâncet dau sub bolovani

și pe căile amiezii
se pătrund de neguri iezii.

Se așternprin adăposturi
zile moarte, stinse rosturi.

Rod al inimii, de apă,
crește lacrima 'n pleoapă.

Am pierdut, vai, ce-am pierdut?
Vatră caldă, drum bătut.

Am pierdut soare și lună.
Golul cine mi-l răzbună?

Lucian BLAGA

DESPRE ORTODOXIE

Ortodocşi ca structură sufletească, disciplină, educaţie, credinţă, trăire şi tradiţie, noi Românii aparţinem acestei ortodoxii, de aproape două milenii.

Pentru noi, Ortodoxia este marea realitate spirituală care ne leagă cu Cerul şi prin el, cu toţi acei care înainte de noi, au trăt şi au adormit în aceeaşi credinţă, ca şi cu cei care după noi, vor trăi şi vor adormi în ea, şi cu care ne vom regăsi în sfânta nădejde a vieţii viitoare.

De obicei, marile realităţi, sunt cele pe care le cunoaştem mai puţin şi poate tocmai fiindcă le trăim mai din plin. Aceasta nu e un paradox, ci un frecvent adevăr. Noi nu prea ştim bine nici ceea ce este viaţa pe care o trăim, nici ce este trupul pe care-l avem, şi mai puţin ce-i marea enigmă, sufletul, căruia atâta îi datorăm, şi pe care atât de mult îl ignorăm. De aceea nu-i de mirare dacă un savant de marcă, ca dr. Alexis Carrel, a crezut că e necesar a scrie o întreagă lucrare despre marele necunoscut, numită „L 'homme est inconnu!"

Şi atunci şi noi ne întrebăm ce-i această complexă şi vie realitate spirituală pe care o trăim de milenii, Ortodoxia noastră.

Despre ce este Ortodoxia s-a scris în diferite feluri şi s-au dat diferite răspunsuri, unele provenite din cercurile Ortodoxe, altele din cercuri străine, şi adesea ostile ei. Chiar şi titulatura care, de obicei se dă Bisericii Ortodoxe variază prezentând deosebiri care se răsfrâng şi asupra conţinutului doctri-nar al Ortodoxiei. Astfel, Biserica Ortodoxă e denumită când "Biserica Răsăritului" când "Biserica dreptmăritoare a Răsăritului", când "Biserica Orientală", când "Biserica Bizantină", când "Biserica Greacă", când "Biserica greco-catolică", sau "Greco-Latină", etc. Toate aceste denumiri sunt însă de natură occidentală, periferică şi nu redau nici esenţa şi nici caracteristica Ortodoxiei, care stă în duh şi în doctrină şi nu în locul pe care îl ocupă pe glob, faţă de popoarele lumii.

Dar nu toţi cei ce aparţin Bisericii Ortodoxe sunt greci; Biserica Ortodoxă nu este Biserica Grecilor şi n-a fost niciodată, ci a tuturor popoarelor care mărturisesc dreapta credinţă a Bisericii Creştine şi stau în dependenţă de scaunul ecumenic al Constantinopolului, care n-a fost al grecilor, ci al împăraţilor bizantini, urmaşi ai cezarilor romani creştini întemeietori ai Imperiului. Calificativul de „Biserică Greacă" nu s-ar putea da Bisericii Ortodoxe, nici măcar în măsura în care cel de latină se dă Bisericii apusene care are limba latină ca limbă liturgică obligatorie, nici la slavi, nici la Sirieni, nici la Armeni şi nici la Arabi sau Georgieni, cărora noi le-am tipărit odinioară, pe limba lor, cărţile sfintelor slujbe. Tot atât de improprii sunt şi denumirile de „Biserica greco-catolică", sau „greco-orientală" dată de obicei de cercurile catolice, care s-au unit cu Roma sub simpla condiţie a recunoaşterii supremaţiei papale.

Rămâne atunci că singura denumire care se cuvine a fi dată Bisericii noastre, este aceea de „Biserică Ortodoxă", fără nici un alt adaos de orice natură ar fi el; căci, orice alt adaos ar conţine în sine o scădere adusă acestei Biserici, singura păstrătoare a dreptei credinţe creştine, aşa cum ea a fost dată de Mântuitorul şi Sfinţii săi Apostoli, cum a fost statornicită de sfintele sinoade ale întregii creştinităţi ecumenice. În acest sens nu există decât o singură Biserică Creştină adevărată cea „una sfântă sobornicească şi apostolică biserică, care este Biserica Ortodoxă.

*

În această credincioşie nedesmintită faţă de puritatea învăţăturii Mântuitorului, trăită şi statornicită în comunitatea de har şi ecumenicitate a celor şapte mari soboare ale creştinităţii, stă toată specificitatea, toată esenţa, toată tăria dar şi toată mândria Bisericii Ortodoxe.

Ea are conştiinţa de a fi păstrat neatins acest sacru depozit al Bisericii, vii şi întregi a lui Hristos, depozit pe care ea l-a transmis neştirbit de-a lungul veacurilor şi până astăzi. De aceea trăirea în spiritul tradiţiei ecumenice, adică a sobornicităţii este una şi cea dintâi dintre notele caracteristice.

Este cunoscută în această privinţă părerea profesorului Rădulescu – Motru care în lucrarea sa „Românismul", stabileşte chiar un fel de stare de excludere, între românism şi ortodoxism, între trecut şi viitor, deci, între progres şi ortodoxie.

Stăruirea Bisericii Ortodoxe pe linia şi în spiritul celor statornicite de soboarele ecumenice nu înseamnă nici anchilozare, nici amorţire, nici incapacitate de adaptare la timpurile de astăzi sau la cele viitoare, care ar fi până la sfârşitul veacurilor. Ci ea înseamnă trăirea în corpul viu al Bisericii creştine, conglăsuirea de acum şi de totdeauna cu Biserica, una şi nedespărţită, care neîncetat se roagă în slujbele sale pentru „unirea bisericilor". Sfânta Tradiţie a Bisericii creştine nu este un reziduu de amintiri şi datini, scoase din ritmul viu al vremii, cum ar fi tradiţia populară, deşi nici aceasta nu este lipsită de puterea de viaţă, ea condiţionând creaţiile viitorului unei naţii. Tradiţia creştină este însăşi Biserica activă şi creatoare sub puterea Duhului Sfânt şi prin conglăsuirea întregii comunităţi creştine.

În identitatea dintre Biserică şi Întemeietorul ei stă infaibilitatea Bisericii, adică privilegiul dumnezeiesc de a nu greşi şi deci dreptul de a hotărî în cele despre credinţă. Noi ştim însă că Biserica singură, în totalitatea ei stă în permanentă comuniune cu Hristos, pe care-l jertfeşte şi cu care se împărtăşeşte şi cu care este şi va fi până la sfârşitul veacurilor. A i se institui un om, fie şi cel mai înalt dintre ierarhii ei, înseamnă a i se substituie un om lui Hristos însuşi, ceea ce este nu numai o apostazie, dar şi o profanare.

Această supremaţie şi infaibilitate papală, cu totul contrară spiritului Bisericii şi Tradiţiei apostolice a fost cea care a sfâşiat Biserica şi ecumenicitatea ei. Nu pretenţiile lui Fotie, nici ambiţiile lui Cerularie au dus la schismă, ci dorinţa Papei de a se situa deasupra episcopilor şi a Bisericii făcându-se pe sine cap nevăzut al Bisericii, care Biserică nu are decât un singur cap nevăzut şi totuşi deapururi prezent, care este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

De aceea nu toate bisericile nu au urmat Romei, ci au rămas fidele Patriarhiei de Constantinopol.

(Continuare în pagina 12)

Nicolae CRĂCEA

LA PREDEAL,

... pe drumul Braşovului, lângă Biserica veche a fostei mânăstiri, în octombrie 1940, au fost strânse osemintele a aproape 100 de legionari.

Fuseseră martirizaţi, cu un an înainte, de guvernarea dictatorială a regelui Carol al II-lea.

Sigur, istoria – cercetare pentru cunoaşterea trecutului - se face cu date obiective, amănunţit analizate cu simţ critic. Devine, însă, atunci istorie seacă. Istoria vie, care rodeşte, este aceea a inimii.

Concluzionând:

- După doi ani şi jumătate de guvernare directă a lui Carol Caraiman şi a *Camarilei* lui, România Mare este ciuntită. Spre răsărit şi nord fuseseră smulse Bucovina şi Basarabia Muşatinilor şi Basarabilor. Spre Sud şi Mare era ciuntit Cadrilaterul lui *Io Mircea Voevod.* Spre Apus şi Nord ţara ne era junghiată prin ciuntirea a jumătate din Ardealul lui Horea şi Avram Iancu;

- Ca urmare a acestor ciuntiri, câteva milioane de români pribegiseră de la vetrele lor spre ce mai rămăsese din România Mare;

- Legionarii, sub comanda lui Horia Sima, forţează abdicarea lui Carol al II-lea, acuzându-l de jaf al ţării, de trădarea intereselor patriei, răspunzători direct de ciuntirea Pământului Strămoşesc, sperjur şi imoraliate. Să abdice!, cereau ei, în consens cu românii conştienţi, cu românii chemaţi,alături, pentru a lupta cu arma în mână;

- Regele, alungat, îşi luase iar (pentru a treia oară) tălpăşiţa, pe brânci, de gât cu metresa ovreică, cu Lupeasca. Era *petrecut* de gloanţele legionarilor, care îl urmăreau (şi mai sunt unii care-l căinează), şi astfel alerga, cu trenul, să-şi pună pielea la adăpost, aiurea, prin lume (e istorie vie, nu a scribilor după documente false);

- Guvernanţii de mai de mult ai ţării ca şi cei de mai de curând îşi ascunseseră capul ca struţul;

- Generalul Antonescu, rămas conducător al ţării, prin ultima hotărâre a regelui fugit, face apel la legionari; să salveze ţara!;

- *Legiunea Arhanghelul Mihail,* victimă a prigonirii tuturor relelor istoriei, de după al doilea război mondial, acceptă şi această grea răspundere. În doar câteva luni (6 oct. 1940, când se formează Guvernul Legionar, până la 21 ian.1941, când Antonescu dă lovitura de stat militară), sunt aşezate lucrurile în ţară: recâştigată încrederea românilor în viitorul ţării, refugiaţii, sprijiniţi prin *Ajutorul legionar;* se fac economii cât un sfert din bugetul de atunci al ţării. Între problemele de urgenţă, care au trebuit să fie rezolvate, a fost şi salvarea osemintelor legionarilor împuşcaţi în septembrie 1939, lângă lagărul de la Miercurea Ciuc, lagăr special creat, ca şi cel de la Vaslui, de către Armand Călinescu, primul ministru, slugă a *Lupeascăi (Wolff)* şi a lui Carol al II-lea;

- 40 (patruzeci) de trupuri...

Trupele maghiare de ocupaţie urmau să ajungă în câteva zile la Braşov. Pentru a nu cădea pradă profanării, aceste oseminte deshumate, de la Ciuc, au fost aduse la Predeal, să fie reînhumate acolo. S-a hotărât şi deshumarea celor ucişi, tot în sept. 1939, lângă lagărul de la Vaslui şi reînhumarea lor tot la Predeal; alţi 40 (patruzeci) de martiri. Au fost găsite şi urnele cu *cenuşa* celor arşi la *Crematoriul din Bucureşti;* 15 – 20 (cincisprezece – douăzeci) de martiri... Era u veniţi pentru slujba de reînhumare, la Predeal, mii şi mii de legionari; din toată ţara.

Era prezentă Conducerea Legiunii şi Comandantul Horia Sima. Venise şi generalul Antonescu;

- 100 (o sută) de legionari, dintre cei mai buni, aleşi tocmai pentru aceasta, de o reţea ocultă, duşmanul ţării şi Neamului Românesc, fuseseră ucişi pe lângă alţii, cam tot o sută, ucişi, tot în 1939, pe tot întinsul pământului românesc (cam doi sau trei pe fiecare judeţ).

Nu sunt vorbe, nu sunt poveşti toate acestea. Nu e locul aici de date amănunţite. Facem sinteza necesară; rememorarea acelor momente de istorie vie dă o notă de legendă acestor întâmplări.

..„ şi anii trecură ..." spune un cântec legionar.

Răul istoric, prin dictatura lui Antonescu, devenit sperjur şi prin dictatura de-a dreptul drăcească a comunismului, aproape că s-au şters urmele celor o sută de morminte de aici, de la Predeal.

Totuşi, nu le puteam lăsa uitării.

Reînsemnăm acum, smerit şi modest, existenţa lor aici, prin această cruce înălţată ca să străjuiască, prin participarea noastră cuminte, la pomenirea lor creştinească.

„Avem atâţia morţi, atâtea oseminte / Că mintea-i grea de amintirea lor./ Ne cresc în piept solarele morminte/ Şi de lumină coastele ne dor."/ - spune poetul *Sfintei tinereţi...* Cât şi câte ar fi putut face aceşti eroi pentru ţară? Istoria ţării, din 1938 încoace ar fi fost cu totul alta. Împărtăşindu-ne, iar, din versurile lui Radu Gyr prieten bun al multora dintre cei îngropaţi aici la Predeal, vom clama: *„Să spunem morţilor de sub ţărâna sfântă / S-aştepte blând,/ Căci va veni de-acum curând/ O dimineaţă, când Neamu-ntreg se va trezi la viaţă, / Cuminecat cu morţii din morminte.*

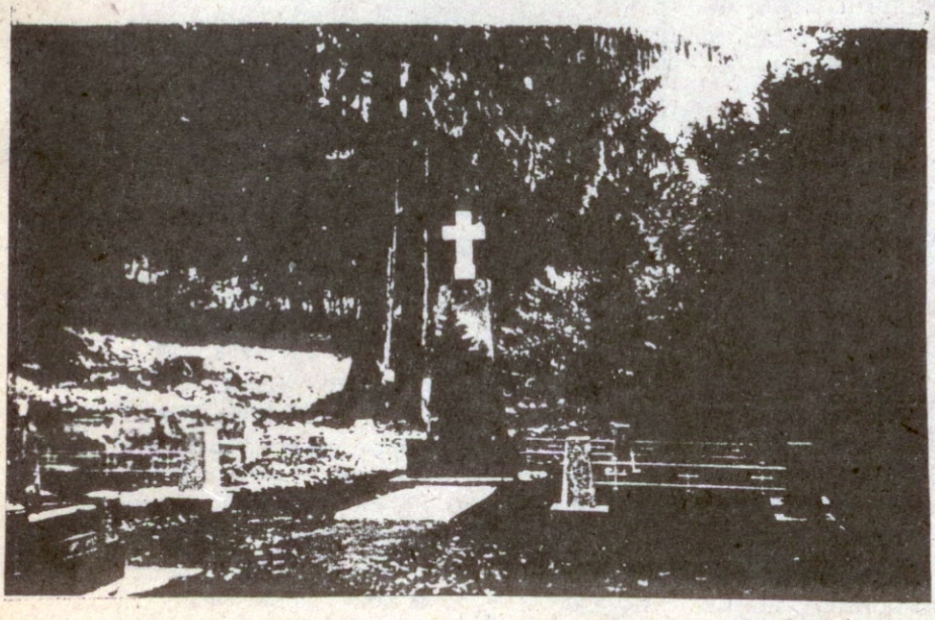

Monumentul legionarilor asasinaţi în 1939 – Cimitirul Mânăstirii Predeal

Nicolae MAZĂRE

(urmare din pagina 10)

Nu pentru că ai lor credincioşi erau Greci sau că spiritul grec predomină în aste biserici. Ci pentru că această Biserică a Constantinopolului rămăsese pe linia dreaptă a Bisericii, preferând să sacrifice gloria lumească a unui Imperiu – Bizanţul, decât să-şi asigure ajutorul politic al Romei pontificale, cu preţul cedării în punctele de credinţă prin recunoaşterea supremaţiei papale. Între gloria unui Imperiu şi credinţă faţă de Evanghelie, *„Grecii"* au preferat Evanghelia care constituie marele lor titlu de mândrie pentru Ortodoxie.

Glasul protestatar a lui Marcu Eugenicul, care a denunţat şi anulat unirea, reprezenta spiritul tradiţiei ecumenice şi glasul sobornicităţii Biserici. Unirea nu s-a putut face. Că nu s-a făcut aşa cum se voia atunci, e titlul de glorie al Patriarhiei de Constantinopol. Aceste Biserici rămase pe linia dreptei credinţe i-am dat şi noi tributul de adeziune, stând cu ea în comuniune de credinţă şi dependenţă canonică, cu toate sforţările Romei de a ne atrage, şi cu toate impulsurile etnice care ne-ar fi împins spre ea. Aceeaşi comunitare de credinţă i-au păstrat-o şi celelalte popoare din Sudul şi Estul Europei, ca şi din părţile Asiei creştine, cu toate resentimentele pe care aceste popoare le aveau faţă de patriarhii greci a-i acestui scaun, care nu adeseori au confundat interesele creştinismului cu cele ale elenismului.

(va urma)

(urmare din pagina 3)

Era o tăcere de mormânt, căci n-aveam voie să vorbim nici între noi jandarmii, şi nici legionarii între ei.

Ajunşi prin dreptul pădurii Tâncăbeşti, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi, printr-un cod de senmale momentul execuţiei, a aprins la un moment dat lanterna, stingând-o şi aprinzând-o iarăşi de trei ori.

Era momentul execuţiei, dar nu ştiu de ce n-am executat niciunul. Atunci maiorul Dinulescu a oprit maşina, s-a dat jos şi s-a dus la maşina din spate. Maiorul Macoveanu fusese mai autoritar, legionarii erau executaţi.

Căpitanul şi-a întors capul puţin către mine şi mi-a şoptit: *„Camarade, dă-mi voie să le vorbesc camarazilor mei..."*

Dar în aceiaşi clipă mai înainte ca el să-şi fi terminat această rugăminte, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara maşinii şi păşind înăuntru cu revolverul în mână a răstit printre dinţi: executarea!

La aceasta noi am aruncat şireangurile. Ultimul lor cuvânt le-a fost strivit în gâtlej. Şireangurile îi sugrumaseră. A fost un muget şi un horcăit , apoi o linişte de mormânt".

DE DOUĂ MII DE ANI

De două mii de ani
Oamenii aşteaptă să te arăţi de sus,
Şi să cobori din nou
Să-nvingi iarăşi păcatul,
Să ierţi pe cei puternici,
Să dai din harul *Tău* celor ce sufăr-mila
Şi-n suflet pacea s-o aduci, *Iisus!*

De două mii de ani
Oamenii îţi cheamă numele *Tău* sfânt
Şi-ţi cer iar mântuirea.
În rugăciuni te laudă
Să faci mai bună viaţa lor
Şi voia *Ta* să fie
Cum e *„în cer aşa şi pe pământ"*.

Şi noi te aşteptăm
Aici între păgâni, umili, plini de păcat,
Nădejdea-n *Tine*-am pus,
Ca să ne scapi de ură,
Şi trupul de dureri...
Să-nnobilezi în inimi patimile crude
Şi să ne mântui şi pe noi, *Iisus!*

Simion GIURGECA

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA-VRANCEA
Redactor şef: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE
Administraţia (tl.: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţa: "F C B V" C P 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS"

I.S.S.N.: 1453 - 5602